

אחרי 18 שנה נשבר לשחקנית בת'ה לנצט ולבמאי פיטר פריי, שהיו הזוג האידיאלי של הבוהימה הישראלית

זאת עובדה, אבל זה לא מאורע כל כך מיוחד. לשכנים שלנו יש מזל שהם לא עוסקים בעבודה פומבית, על החטאים שלהם לא כותבים בעיתונים.

אני לא רוצה להיות בלתי-צנוע, אבל אני בן-אדם שלוקח הכל ברצינות. ארבעים שנה אני כבר נמצא במיקצוע, התי-חלתי לשחק באידיש כשהייתי בן שלוש-עשרה והגישה שלי תמיד הייתה רצינית. אולי יש בזה פגם, משום שזה מנע ממני ליהנות מהצד ההיחולי של המיקצוע שלי, מהפורקן החושני שבו.

אני אחד הבמאים היחידים בארץ שלא שכב עם השחקניות שלו.

תמיד הייתי פוריטן, במידה והיו לי רומנים זה היה רק כדי לגמור חשבונות קטנים עם בתיה, ולכן הם היו פומי-ביים ונערכו בגלוי.

אני פוריטן בעבודה ובחיים הפרטיים שלי. אני לא אומר את זה בגאווה. להיפך, אני מצטער. אני מרגיש שהפסדתי את החיית הפורקן החושני.

אנחנו עובדים עכשיו בזווית על מחזה בשם פרוח הקקטוס. יש שם שני קטעים שמתרחשים בדיסקוטק. כמו במאי טוב, הלכתי לפרדריקה לראות מה זה דיסקוטק.

ישבתי שם וקינאתי באנשים הצעירים והלא-כליכך צעירים, המסוגלים להתפרק ולהינות מעצם העובדה שיש להם גוף.

הצינונות זה ראש בלי גוף ומסתבר שאני תמיד הייתי ציוני. תמיד דאגתי להשקפה, למגמה, לתוכן החינוכי, בעיקר באמנות. אני לא חוזר בי ואומר שטעיתי, אני רק אומר שיכולתי להיות יותר מושלם אילו הייתי עובד גם עם הגוף, לא רק עם הראש.

ארבע נשים, המישה ירדים

הייתי עכשיו שנה שלמה בחוץ-לארץ. הסתובבתי ב-18 הרבה ארצות בעולם וגיליתי שבכל מקום מדברים על המהפכה המינית. אני חושב שישאר זה עדיין לא הגיע. אנשים רציניים בכל העולם מתלבטים עם העובדות הסט-

ים עברו יחד, פעלו יחד, הולידו יחד ילדה וגידלו אותה. פיטר פריי היה כבר נשוי לפני כן וכן גם וגידלו אותה. פיטר פריי היה כבר נשוי לפני כן וכן גם בתיה לנצט, ונראה היה כי הנסיון של הכישלונות הקודמים לימד אותם איך לנהל חיי-משפחה כנים ונכונים.

שמונה-עשרה שנה הם היו נשואים זה לזו ועכשיו הם החליטו להיפרד. מה גרם לכך? מה הייתה סיבת הכישלון? מה קרה לשני האנשים שכל כך הבינו והעריכו האחד את השנייה ועדיין הם מבינים ומעריכים?

על פיטר פריי סיפרו שניהל הרבה רומנים עם הרבה שח-קניות שלו, ואת הרומן האחרון הכיר בקנדה, וחי איתו באותה ארץ, בשעה שאשתו, בתיה לנצט, ישבה בארץ וניהל-לה את הרומנים שלה, האחרון ביניהם עם אחיו של נכדו ערבי.

אבל מסתבר שלא הרומנים גרמו לפירוד, אלא דברים הרבה יותר רציניים ויסודיים.

אומר פיטר פריי:

מוסד הנשואין בזמננו הוא מוסד מופקפק מאוד. אני מוכן שיבואו אלי כל אלה שהצליחו בנשואין ויטיפו לי מוסר וילמדו אותי לקח, כל האחרים שישתקו.

בתיה ואני, למרות כל הסיבוכים, הצלחנו בכל זאת לשמור על חיים משפחתיים מכובדים ומסודרים, ואנחנו לא יותר טובים ולא יותר גרועים מכל זוג אחר.

אנחנו לא בגדנו הרבה איש ברעותו. קראנו אמנם בעיתון-נים על כל מיני רומנים, אבל צחקנו לזה. כנראה שזה הי-מחיר שצריך לשלם בשביל הקריירה.

יש לנו הרבה חברים ערבים, חברים טובים, ועכשיו, שהם שמעו שבתיה נטעה לפאריס לשנה ואני נשארתי כאן, הם שאלו אותי מה יהיה, והם בעצמם ענו על זה: "שני תר-נגולים", הם אמרו, "לא יכולים להחזיק מעמד בחדר אחד."

לא רק ראש, גם גוף

עכשיו בתיה בפאריס, ואני לא יודע מה יהיה הסוף, אך ברור בכל-אופן שנפרדנו. למרות שעוד לא התגרשנו.

פיטר פריי

שני תרנגולים בתוך אחת

ונספור כמה ספרים פורנוגרפיים מוכרים בכל קיסוק, ללא הבחנה אם הלקוח הוא צדיק או מופרע. בוא, נספור כמה סרטים קלוקלים בנושאים פורנוגרפיים ממלאים את בתי-הקולנוע לילה לילה. בוא נסתכל על כל האוננים הפומבי-הממלא את העיר, ואחרי-כך אני אדרוש ממנו להגיד לי אם הוא מעדיף את החיטוט הרציני בבעייה הזאת מאשר את הרס הערכים המתרחש ברחוב.

האם זה פלא שהילדים מאבדים את דרך-הארץ בגיל צעיר מאוד? בשעות הבוקר, כשהם יושבים בכיתות ללא כל הגנה, מטיפים להם מוסר ובלילה אנחנו רצים לקבל את המנה-הקבועה של הפורנוגרפיה שלנו. מה אנחנו חושבים, שה-ילדים שלנו מטומטמים? שהם לא תופסים אותנו בשק?

ולכן מה אומר האיש האינטליגנטי? הוא אומר: בואו נשפר את האיכות של הפורנוגרפיה. במילים אחרות: אם לא נפחד לעסוק בעובדות כמו שהן בחיים ואם החיים הם מיניים שלנו ייהפכו נושא לחינוך מדעי, הדרך לפורנוגרפיה תפתח ואז נסתכל על החינוך המיני כדבר טבעי.

לדבר הזה יש הרבה השלכות. הדבר שאני מאמין בו יותר מכל הוא החינוך. כל מוסד תברתי אחר, במוקדם או במאו-חר, מאכזב אותנו. הכסף הוא לא כסף, היופי לא יופי, המין גם הוא נעלם. המשפחה מתפרקת, הילדים בזים ל-הוריהם, מה נשאר?

אלה שמאמינים בריבונות-של-עולם שדואג לכולם — מאו-רשים, אבל מה נשאר לאפיקורסים? להם אין ברירה אחרת אלא להאמין בכוחם לשפר את האדם על-ידי חינוך.

דפיציט שד סיפוק מיני

את מישחקי-המין המימים והתפיס-מפשע שלי התי-חלתי בגיל שלוש-עשרה. זה היה מקובל. לא הייתי יוצא מן הכלל. את חיי המין התחלתי מאוחר.

בפעם הראשונה שכחתי עם אשה בגיל שמונה-עשרה. היא הייתה מבוגרת ממני והייתה מדריכה טובה. עד היום אני מודה לה על כך.

בכל זאת אני מרגיש שאני בדפיציט עצום של סיפוק מיני. מספרים על זמן אחד שהיה שוכב במיטה ומחכה לנשים, ועל החזיר שלו, שהיה רץ מההרמון לארמון ובחזרה ומביא לו אותן. החזיר מת עשרים שנה לפני המלך ועל זה אומ-רים שלא השכיבה עם הנשים הורגת את בן-האדם אלא הי-רצה אחריהן.

אני מצטער שהמוסכמות חייבו אותי לרוץ כל כך הרבה. כי האנשים המצליחים בתעשייה ובמיסחר הם אלה שיש להם חיי מין מלאים והם לא צריכים לרוץ אחרי המין. לכן יש להם זמן לרביים אחרים.

טיסטיות — מספר הגירושין, כמות הפשעים של הצעירים ובעיית המין.

לכן מגיעים עכשיו למסקנה שהמוסד הנשואין וה-מיסגרת המשפחתית הם אולי לא המוסדות האידיאליים ל-שינויים הכלכליים והתרבותיים שקורים בעולם.

אני אינני יודע מהו הפיתרון האידיאלי. אני לא יודע מה יכול לבוא במקום הנשואין או במקום המיסגרת המשפחתית. אבל אני יודע שצריך להחליף אותם.

כשהייתי עכשיו בחוץ-לארץ ביקרתי את אשתי הראשונה, סופרת-ילדים ידועה באמריקה. נזכרתי בנשואין שלנו והגע-תי למסקנה שהתגרשנו משום שהיא הייתה גדולה ממני בחמש שנים.

אבל יש לי חבר באוניברסיטה, שהתחתן עם אשה הי-צעירה ממנו בעשרים שנה; והם הזוג המוצלח ביותר שאני מכיר. אז לך, תוציא מזה מסקנות.

לעומת זאת פגשתי עכשיו בארצות-הברית חבר שלי שלא ראיתי אותו חמש-עשרה שנה. במשך המשעשרה השנים הללו הוא הספיק להתחתן והתגרש שלוש פעמים. מלבד האשה שהתגרש ממנה לפני שהיכרתי איתו. הוא מתחיל במישרה הכי גבוהה בהוליווד ואת המשכורת של אלפיים הדולאר שהוא מקבל לחודש הוא צריך לחלק בין ארבע הי-נשים שלו, חמשת הילדים שלו והילד הנוסף, הבלתי-חוקי.

שר דענייני מין!

אני חושב, ואני לא מבטא דעה מקורית, שאחד הפש-עים של החברה הקפיטליסטית הוא בשטח המין. אני חושב שרוב האנשים בעולם חיים את חייהם כעבדים לכל מיני מוסכמות על חשבון הפורקן המיני ואפשר לומר שהם הולכים לקבר כבעלי-מום כתוצאה מתיסכול מיני.

שיכנעו את הפועלים של החברה הקפיטליסטית שהעבודה יותר חשובה מהמין, וכך הם הפכו עובדים מתוסכלים. בי-תקופה הפרוידיסטית לימדו אותנו שכל הישגים באמנות הם תוצאה של סובלימציה של היצרים המיניים. היום חוש-בים להיפך, שחלק גדול מהמעוץ הרחוני של האנשים הוא תוצאה של אותה סובלימציה, אותו תיסכול של היצר המיני.

לכן, לפי דעתי, צריך למנות בארץ שר לענייני מין. צריך ללמד את הנוער את הקשר בין מין לאהבה, צריך לעשות את זה כבר בבית-הספר התיכון, אולי אפילו עם הרגמות.

ואם איזה יהודי כשר ובעל-מיצחת יבוא ויאמר: הרי הי-איש הזה הוא פושע, מסית את הקהל לשבור את כל המוס-כמות, גורם לו לבזוז את כוחו בהשתוללות מינית, אז יש לי תשובה על כך.

בוא איתי, רבי ומורי, לטיול קצר ברחובות תל-אביב! בוא

בתיה לנצט

שינוי אנשים שאינם מפתים לבטא את דעותיהם. היו מיקרים שהיו לנו דעות מנוגדות לחלוטין. אבל תמיד הי-חנו לשמור על המיסגרת המשפחתית. במשך שמונה-עשרה שנה חיינו יחד וגידלנו ילדה נורמלית ושקטה. זה שנפרדנו